

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 3 ft — kr.
Félévre 1 „ 50 „
Negyedévre — „ 75 „
Egyes szám ára 6 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.

hová az előfizetések és a lap
szétküldésére vonatkozó föl-
szólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

(Népies kiadás.)

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
hová a lap szellemi és
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratok vissza nem adat-
nak.

Hirdetések

a kiadóhivatalban vétetnek
föl.

Megjelen vasárnaponként

Félhivatalos őszinteség.

Pécs, 1896. november hó 20

A függetlenségi és 48-as párt már három évtized óta hangoztatja, hogy közjogi és gazdasági függetlenség nélkül Magyarország csak provinciája Ausztriának, hogy tehát minden igaz hazafinak szent kötelessége küzdeni a Deák Ferenc kiegyezésében feláldozott állami és gazdasági függetlenségünk visszavívásáért.

A kormány és pártja ez ellen a program ellen soha sem folytatott elvi harcot, hisz ez a program oly világos és egyszerű, oly elemi követelménye minden állami létnek s annyira szívében gyökerezik a nemzetnek, hogy azzal magát elvi ellentétbe helyezni még a legosztrákbabb magyar párt sem merészelté eddig, mert méltán tarthatott tőle, hogy itthon hazáruháknak fognák bélyegezni, a külföldön pedig kinevetnék azokat az államférfiakat, a kiknek nem kell állam, csak provincia.

A kormánypárt tehát mindig meghajtott a zászlaját a függetlenségi és 48-as párt programja előtt és elismerte, hogy az ország függetlenségére mindenkinek törekednie kell, de aztán tovább e téren nem követett, hanem támadta ugy közjogi, mint gazdasági programunkat — ugyneve ett politikai szempontokból.

Azt hajtogatta folyton, hogy a függetlenségi párt közjogi programjának

keresztülvitele lehetetlenség, egyszerűen politikai ábránd, amely után józan politikusnak indulnia nem szabad; közgazdasági programunkat meg éppen-séggel veszedelmesnek mondotta Magyarországra nézve, mert ugy a parlamentben, mint a sajtóban hirdette és hirdettette a kormány, hogy az Ausztriával kötött vám- és kereskedelmi szövetség felbontása esetén Magyarország elvesztené még meglevő egyetlen biztos piacát, Ausztriát, nyers-terményeink a nyakunkon maradnának s ha talán teljesen tönkre nem is mennénk, mégis addig, mig iparunkat annyira nem fejlesztettük, hogy nyers-terményeinket idehaza dolgozhassuk fel, oly gazdasági válságokon mennénk keresztül, melyek nemzeti fejlődésünkben évszázadokra vetnének vissza bennünket.

A kormánypártnak unos-untalan hangoztatott eme józan (?) okoskodásából következtetve azt kellett volna hinnünk, hogy a kormány sajtója legalább is a végítélet napját fogja közeledni látni annak hallatára, hogy most már az osztrákok határozták el a vám- és kereskedelmi szerződés felmondását, mert az osztrák hangulat csakugyan veszélyezteti azt a közgazdasági szövetséget, a melyet a kormánypárt mindig a mi érdekünkben létesítettnek hirdetett.

S ime mit tapasztalunk?

Alig hogy az eddig köröm szakadtig hia nagyhatalmi állásának hoztunk.

védezt szövetség ellen Ausztria az első támadást intézte, a magyar kormány sajtója kénytelen a mi fegyverünket kölcsönkérni és beismerni, hogy bizony abban a szövetségben csak mi voltunk, akik áldozatot hoztunk, hasznát pedig eddig tisztán csak Ausztria látta.

A félhivatalos „Pester Correspondenz“ pár nap előtt a vám- és kereskedelmi szövetség felmondásáról cikkezvén, a többi közt a következő őszinte vallomást teszi:

„Ha a létező szövetség mellett valaki szenvedett, ugy azok a magyar érdekek voltak, melyeket az opportunizmusnak és a jó egyetértésnek mindig alárendeltek. Magyarország mindig azon volt, hogy a jó egyetértést a monarchia másik államával áldozatokkal fizesse meg, melyeket teljes öntudattal hozott a király személyes érzelmeinek és a monarchia nagyhatalmi állásának. Az engedményeket s a nagy anyagi áldozatokat Magyarország e kérdésben nem az osztrák képviselőház kedvéért hozta, hanem igenis hozta tekiutettel Magyarország királyára és a monarchia nagyhatalmi állására.“

Most tehát már a kormánypárton is beismerik, hogy az a szövetség nem a mi érdekeinket szolgálta, sőt egyenesen áldozatnak minősítik részünkről, a melyet a király személyes érzelmeinek és a monarchia nagyhatalmi állásának hoztunk.

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Falusi idill.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

Forrón süttött le a nyári nap az azur kék égről, s bár a délutáni sugarak már vesztettek erejükből, mégis tűrhetetiennek látszottak. Titkos zsongás hallatszik a közeli erdő sűrűjéből, a bohóskodó cinke vigan, játszva kergeti párját, mely már megtollasodott kicsinyeit csipegetve oktatja be a repülés művészetére; egy ágról a másikra billennek, játékból egyet egyet csipve a smaragdszínű lombokon, s tollazatuk zafirja majd itt, majd ott csillan meg, amint a galyak között belopózott napsugár rájuk veti ragyogó fényét. Az erdő hívogatva integet — édes nyugalmat és enyhet ígérve, részegítő hatása éltető levegő száll felénk. A bus gerle szerelmes hívása messze elhallik, amint párját tökéletlenül és mégis annyi édes örömet ígérő fész kére csalogatja.

Az erdőtől nem messze fekvő kies völgy ölén a hegyoidálnak dűleszkedve áll a falu felett mintegy uralkodni látszó falusi kuria, szebb és jobb időknek tanuja, külseje az idő vasfogától megbarnulva, színének egyhanguságát a rajt észlelhető új vonások és

foltok tarkítják, melyek az időszakai javítás — kendőzés — nyomai.

A ház előtt terrasz-szerűleg készült magaslát vonult végig téglafal oldalal, melyből a kihült téglák helyén sötét lyuk mered felénk, a közép részen lépcső vezet az emelvényről az udvarba, hol egy elárvult csacsi kergeti nagy hősen az előle megfutamodó kölyök kutyát.

A házörző bundás nagyot ásitva kel fel az ajtó nyílására, melyen éppen most lép ki a háziur bájos leánya.

A lányka arcán 16 évnek hamva, szeméből a kék eget vélnéd feléd mosolygani, melyből már ki kivillan az ismeretlen után való titkos vágy epedése, a keblén megfeszülő könnyű nyári ruha a feslő bimbót juttatja eszedbe, — ez Ő, a ház becézett kedvence, Irénke, fiutód nem lévén, egyedüli uralkodó az egész ház nép felett, az öreg Rozitól, a ház hű cselédjétől kezdve a papáig, no meg Lehel bácsit sem kivéve, kivel a kis hamis folyton incselkedik. Feri — így hívják a roknt — 18 év tavaszát látta már elrepülni s itt most arany szabadságot, igaz vendégszeretetet találva, boldog arccal követi a szép roknt, hogy a mama engedelmével az öreg Rozi kíséretében a közeli erdőbe eprészni menjenek.

Ki ne ismerné az ugynevezett csattogó epret, mely hosszukás alakú s oly furcsa természete van, hogy leszakított kor csattanó

hangot hallat, és ez a jó fajta eper sok van az erdőben.

Irénke gyermekes örömmel szalad előre, széles peremű szalmakalapját kezében lóbázva szökdecsel s ingerkedik a komolynak látszani akaró Ferivel.

Az öreg Rozi morogva ballag utánuk s midőn beérnek az erdőbe, zugolódva nézi kárt vallott szoknyáját, melyet egy kékénybokr tövise tépett meg, vissza akarva őt tartani — ne savard öreg a boldog fiatal-ságot.

A cserjék között csakugyan sok eper volt; cérna vastagságu szálon hintázzák magukat a hosszukás, részben már piros, részben még pirosodni kezdő szemek, itt-ott még egy elkésett virágot is mutatva, amely azonban csak a zümmögő méhnek fog táplálékot adni, mert nem fog megérhetni.

Irénke az epret csak szemezve szedi s a leszedett szemek szaporán tűnnek el bibor ajkai között, Feri száraztól tépi s már egy csomót csokorba kötve Irénkének nyujta át, most már Irénke is száraztól tépi az epret s amint szorgalmasan gyűjtögetik az édes teher alatt meghajló szálakat, össze-össze érnek kezeik.

Feri mindig ügyetlenebb lesz, már a fűvet is hozzá szedi, s minden érintésnél mintha villanyszikra érné, összerándul, homlokán az erek kidagadnak, beszélne, de hangja megtagadja a szolgálatot, nyelvét az izga-

Persze a létező szövetség káros voltának beismeréséből kormánypárti logikával nem az következik, hogy kapjunk hát két kézzel az osztrákok által felkinált gazdasági különváláson, hanem az, hogy mentjük meg hát Ausztriát a saját akarata ellenére is. S hogy ehhez a nyakatekert eredményhez eljussanak, megint hamis lobogó alatt akarják azt a szövetséget becsempészni.

Az eddigi okoskodás szerint azért kellett Ausztriával vámközösségben élnünk, mert ezt a mi gazdasági érdekeink úgy követelték; most, a mikor már be kell ismerniök, hogy ez a szövetség tőlünk csak áldozatokat igényelt, ennek fentartása azért szükséges, mert ezzel tartozunk a király személyes érzelmeinek és a monarchia nagyhatalmi állásának.

Igazán rút játékot űznek a kormánypárton egy idő óta a király személyes érzelmeivel. Valahányszor kifogynak nemzetrontó terveik védelmében a komoly argumentumokból — s ez vajmi gyakran megesik rajtuk — azonnal előrántják a király személyes érzelmeit s ismerve a magyarnak végtelen lojalitását, azzal erőltetik keresztül javaslataikat, hogy „a király így akarja”, vagy „a király személyes érzelmeit sérti, aki ezt ellenzi.” Valóban gyönyörű alkotmányosság az, hol a király akaratával, érzelmeivel korteskednek s az ellenzék a koronával állítja szembe, azok pedig, akik ellen az ellenzék sorompóba lép, a királyi palást alá húzódnak.

De soha még gyalázatosabb ez a játék nem volt, mint a vámszövetség kérdésében. Hát miféle kapcsolatban lehetnek a király személyes érzelmei a gazdasági kérdésekkel, ha csak azzal a felségsértő gyanúsítással nem akarják illetni a legalkotmányosabb uralkodót, hogy Ausztriának akar kedvezni a mi rovásunkra, a mikor a reánk nézve már a kormánypárton is károsnak felismert gazdasági közösség fentartását követeli tőlünk.

tottság lekötve tartja, lehellete szakadozva tör ki mellette s Irénke bámuló, zavart, kíváncsi szemeivel találkozáva szóltanul nyújtja neki a szedett epret, kinek így már mindkét keze tele van.

A következő pillanatban ijedten ugrik tova a felettük álló fán játszó evet, leejtve a nála lévő tavalyi romlott makkot. Feri átfonja karjaival Irénkét, kinek kacsoi eperrei lévén tele, görcsösen csukja azokat össze s nem védekezhetik, most mintha óriás csattogó epret szednének, szaporán hallatszanak a csattogások, mintha nagyon sok és nagyot csattanó epret tépnének.

Irénke végre kiszakítja magát a rokon karjából s mint egy üldözött őzike ugrik ki az erdei ösvényre, kezeit kipirult arcához nyomva szemrehányó hangon, villogó szemekkel fenyegetőzik: „megálljon Feri, megmondom a mamámnak” — s sietve hazafelé iramodik, nyomában Feri, a merénylő, ki még csak mentegetődni sem bír.

A mama már várja őket, hát a Rózit hol hagytaok?!

Jön már az is! „Jaj mama!” hangzik a sietéstől elfutott hangon — s Feriben eihül a vér — „oly jó volt eprézni, oly édes, neked is hoztunk kóstolni, ugy-e holnap is elmehettek?”

A ház falán kalitba zart gerle pedig jóízűt kacagott rá!

Sárosfalvi.

Hát aztán a nagyhatalmi állásra miféle befolyással lehetne az, ha a közös vámterület helyett Ausztria és Magyarország közt is futna vámsorompó? Ha a nagyhatalmi állást meg nem rendítette a külön magyar kormány felállítása, sőt ennek határozottan előnyére szolgált, úgy csak megerősíthetné ezt a nagyhatalmi állásunkat az is, ha a közös uralkodó alatt szövetkezett államok mindegyike a saját anyagi érdekeinek megfelelőleg rendezhetné be gazdasági politikáját, hogy így anyagilag is erősödjön, annál hatalmasabb támaszai lehessenek egymásnak, a helyett, hogy folyton egymás lenyüggzésén mesterkednének.

De hát most mindakét részen hamis játék folyik: Ausztria nem azért fenyegetőzik a szövetség felbontásával, mintha ezt komolyan akarna, hanem mert tudja, hogy a magyar kormánypárt belemegy minden engedménybe, csak hogy azt a szövetséget felbontani ne kelljen; a magyar kormány pedig nem lép a különválás terére, nem azért, mintha ennek üdvös voltát az országra nézve be nem látná, hanem mert ez veszélyeztetné az ő kizárólagos hatalmi állását, amely Ausztria érdekeinek folytonos dédelgetésében találja egyedüli éltető gyökerét.

Mi ujság?

— **(A királyné nevenapja.)** 19. évi Erzsébet napján, mint a királyné nevenapján, reggel 9 órakor fényes istentisztelet volt a székesegyházban, melyet Troll Ferenc, káptalani helynök celebrált. Az istentiszteleten vármegyei és városi tisztikarunk, úgy az állami hivatalok tisztviselői, valamint a hadereg tisztjei teljes számban jelentek meg. A középületeken nemzetiszínű zászlók hirdették a királyné nevenapját, a tanintézetekben pedig az előadások szüneteltek.

— **(Sikkasztó marhahajcsár.)** Cserta Vince, mészáros és hentesmester kiküldte Zakari István marhahajcsárt Püspökbogádra, azzal a megbizással, hogy az ott vett két tinót hajtsa haza s fizesse ki az eladónak a vételárból még hátralékos 43 forintot. Zakari átvette a pénzt, ei is ment Pécsről, de bizony feléje sem nézett Püspökbogádnak, hogy a két tinót hazahajtsa; hanem a helyett megtartotta magának a 43 forintokat s a legnagyobb valószínűség szerint valahol lent Szlavoniában uraskodik most belőle. Cserta, mikor látta, hogy hiába várja a tinókat s megtudta, hogy felé se nézett Zakari uram a tinók gazdájának, mindjárt tisztában volt vele, hogy elsikkasztotta a hajcsár a pénzt s ezért ma panaszt tett ellene a rendőrségnél, ahol elrendelték a sikkasztó marhahajcsár köröztetését.

— **(Kérelem.)** Egy önhibáján kívül nagy nyomorba jutott, volt r. kath. tanító, a ki még nyugdíjától is elesett, minthogy a tanítói nyugdíj-törvény életbelépte után a járulékokat nem volt képes befizetni, s talán kegyelem útján fog valami kegydíjhoz jutni, addig is, míg ezt elérhetné, esedezve fordul a jószívű emberbarátokhoz, hogy éhező csa-

ládján némi könyöradományokkal segítsenek. Szives adakozások dr. Fent Ferenc egyházmegyei tanfelügyelő címére Pécsre intézendők, a ki közvetíti a jótékonyág filléreit az inaságba jutott család számára.

— **(Elhunyt vezérigazgató.)** Bock Lajos, a mohács-pécsi és pécs barcsi vasut nyugalmazott vezérigazgatója, ma 80 éves korában elhunyt. Temetése csütörtökön délután 3 órakor lesz a Mária-utca 20. számú házból a budai külvárosi temetőbe.

— **(A barcsi jótékony nőegylet táncmulatsága)** e hó 14-én volt. Kis számú, de díszes, közönség gyűlt egybe a barcstelepi olvasó és társaskör helyiségeibe, hogy egyrészt áldozzon a nemes célnak, másrészt meg, hogy a fiatalok előtt megújítsák a szezon, minthogy már régi idők óta fogva itt mindig a nőegyleti táncmulatság az, melyen a kis leányokat felavatták nagyokká és a leányos mamák megnyitják előttük a bálterem ajtait. Sárközi Jancsi (a híres két országot járt Sárközi) ez alkalomra irt kopogós csárdásával nyitotta meg az estélyt. Szünóra alatt dr. Piszár Antal, a nőegylet titkára szép szabású beszédében fejtegette az egylet áldásos működését és kiemelte Kremer Károlyné urnő, mint az egyesület elnökének, a jótékonyág körül szerzett érdemeit, melyekért a szegények, a szűkölködő emberek nevében mond hálás köszönetet, kérve őt továbbra is áldásos működése folytatására s poharát üritve a nőegylet választmányára. Hogy beszédét leikes éljenzés követte, az nagyon természetes, utána dr. Kronberger Adolf járásorvos emelt szót, éltetve dr. Piszárt, mint a jótékony egylet buzgó titkárát. Már 2 órára járt az idő, mikor a legvirágosabb hangulatban lévő társaság ismét bevonult a bálterembe, hogy folytassa a félben hagyott táncot. Folytatta is és csak reggeli 5 óra vetett véget az igazán feztelen és kedélyes mulatságnak, hogy nyugalomra térjenek azok is, kik ez alkalommal először jártak a bálterem parketján; hogy a sikerült mulatság véget érjen.

— **(Lejtőn.)** Egy ütött-kopott külsejű, elzüllött alak került a napokban Mohácsra Kovács Kálmán vizsgálóbíró elé. Sombereki rendőrök vitték be Mohácsra, mert rajtacsipették, hogy kint a falvakban rászedi a tudatlan népet. Hováth Lajos — így hívják a szélhámost — azok közül való, a kik magasabb polcra kerültek arra a lejtőre, a melyik a börtönajtóhoz vezet. A apja ügyvéd volt Nagy-Kanizsán, ő maga pedig tanító egy alföldi városban. Később megbetegedett és ezért otthagyta a tanítói állását. Szegényen segély nélkül állott a világon, pedig a feleségét el kellett tartania s a gyermekei éhesek, nagyon éhesek voltak. Főlesapott hát, színésznek, de a sorsa nem sokat javult: az új pályán is mindig koldusnak érezte magát. Aztán megpróbálkozott más foglalkozással: ügynöknek szegődött, majd meg pincér lett belőle. Ilyképpen sok mindenbe belekóstolva, de a sorsával soha meg nem elégedve, a süllyedés útján most más megélehetési eszközöket keresett. Talált is egyet, egy elég jó jövedelmi forrást. Összevásárolt Budapesten egy csomó rézgyűrűt, a melyek arany színű vegyülekkel voltak bevonva; darabja 50—75

krjába került. Aztán megindult szerte az országba, a falusi nép közé, ott szóba elegyedett asszonynyal, leánynyal, néha férfiakkal is és a ki szóba állt vele, annak megmutatott egy gyűrűt és elpanaszolta a nyomoruságát. Elmondta, hogy pénzre van szüksége és ezért szívesen elzalogosítaná a gyűrűjét, ha kölcsönt kapna reá. Az összeget soha meg nem határozta, mindig az emberekre bízta, hogy az összeget meghatározzák. Ilyenformán akadt, a ki három forintot adott egy gyűrűre, de olyik ember 5—6 frtot is kínált neki. Így járt faluról-falura, az elzalogosított gyűrűk egyre szaporodtak, Horváth Lajosnak pedig ezentul mindig volt pénze. Sombereken aztán a községi rendőrök letartóztatták és elvitték az elkobzott hamis gyűrűkkel együtt a mohácsi kir. járásbirósághoz. Horváth Lajos őszintén elmondta ezeket a dolgokat és megjegyezte, hogy ez a manipuláció nem ütközik a büntetőtörvény egyetlen paragrafusába se, mert ez „csak kereskedelmi praktika.“ A vizsgálóbíró kérdése, hogy miért sülyedt ennyire, elbeszélte az élete történetét és a kor mostohaságát okozta, hogy e kellett züllenie. Hangsúlyozta, hogy tudományos ember volt mindig és engedelmet kért a vizsgálóbírótól, hogy „filozófiai értekezést“ tarthasson a bíróság előtt. Néhány napig előzetes letartóztatás alatt volt, de a fogságból minduntalan a vizsgálóbíró elé kívánczolt, hogy a „bölcseleti eszméit“ kifejthesse és örületről panaszkodhassék. Horváth Lajos most már szabadlábban van, mert a károsultak nem kívánták a megbüntetését.

— **(Hamis pénzek.)** Az ország több részéből jelentik a hatóságok, hogy az utóbbi időben rendkívül nagy számmal jöttek forgalomba hamis öt és tízforintos bankjegyek. Ujabban mint a kereskedelmi miniszter tudatja, olyan egy forintos éremhamisítványt hoztak forgalomba, mely kereskedelmi onóliom ötvözetből öntés útján készült s osztrák verettel 1891. évszámmal volt ellátva. Sötét ólom színű, homályosan elmosódott. Egy másik hamisítvány británia fémből, magyar verettel, 1892. évszámmal van ellátva, színe sötétebb, mint az ezüsté, nyomása meglehetősen tiszta. A szarvasi postahivatalnál pedig hat 20 fillérest foglaltak le, mely ólom ötvözetből készült, magyar veretű, 1894. évszámmal, szürke színű. Jó lesz tehát a pénzt nem csak megolvasni, de meg is nézni, mielőtt az ember elfogadja.

— **(Tolvaj inas.)** Pailer Ferenc, fiatal suhanc, valamikor asztalosmesterséget tanult s tanonckorában olyan ügyességet tanusított, hogy az iparostanonc-kiállításokon mindig az elsőrendű kitüntetésekert nyerte. Már közel volt a felszabaduláshoz, mikor aztán megbotlott s ellopta a gazdája zsebróáját. A lopást ugyan megbánta és az elloptt órát még aznap — vissza is lopta, de ő maga már nem mert visszamenni, hanem csavargó életre adta magát. Kint Bányatelepen brikett-válogatásnál kapott munkát, majd mikor a munka kifogyott, ismét folytatta csavargó életmódját. Ily állapotban fogták el egy éjjel s egyelőre a börtönben tartják s a vizsgálatot folytatják ellene, hogy nem lopott-e mást is valahonnan azon az órán kívül, melyet vissza is lopott, félvén a büntetéstől.

— **(A huszárcsizma.)** Jó Tóti Gergely, magyarüröghi lakos kegyelettel őrzött egy pár fényesre csiszolt csizmát, melynek kackiás hegyes volt a sarka, száz ráncot vetett a szára és meglátszottak rajta a sarkantyú szögei is. Ez a csizma huszárcsizma volt; az eksztramondurjához való jó Tóti Gergelynek még abból az időből, mikor ő maga a pécsi 8-ik honvédhuszárezredben csavargatta el a lányok fejét. Hejh, gyakran megfordult ő a tilosban, mikor az az eksztracsizma volt a lábán s talán azért is őrizte már vagy tíz év óta olyan kegyelettel. Ha nem mindhiába. Tegnap a csizmát ellopták. Ellopta pedig valami jómadár, aki éjjeli szállást kért és kapott is náluk s aztán reggelre kelve, szó nélkül odább állott, elvívén magával emlékül a gondosan őrzött huszárcsizmákat is. Most keresik a tolvajt, a ki nem is gondolja, mily kedves emléket lopott el a csizmák gazdájától.

— **(Állatkiviteli tilalmak.)** Ragadós száj és körömfájás miatt sertéseknek és kérődzőknek (szarvasmarhák, juhok és kecskék) Ausztriába való bevitelle Magyarországra legtöbb vármegyéből, így Baranya, Somogy, Tolna és Zalavármegyéből is eltiltatott. Ugyancsak eltiltatott a sertésvesz miatt sertéseknek Ausztriába való bevitelle.

— **(A tisztek nem kocsikázhatnak.)** Szép élet a katonaelet — így tartja a közmondás és azt vallja mindenki, aki még nem volt abban a helyzetben, hogy saját személyes tapasztalatai útján ismerhette meg a katonaeletet. Akik már ettek az ármádia fekete kenyereből, azok elég merészen azt mondják, hogy nem szinig tejfel a katonaelet. Szép volna, ha a hadügyminiszterium nem gyakorolna befolyást a katonák minden legkisebb ügyére is, de ez a gyámkodás, ez elkeseríti az embereket. Pedig a hadügyminiszterium ugyancsak vigyáz, hogy a katonák minden dolgában beavatkozzék. Csak a napokba adtunk hirt arról, hogy ezentul a katonaelet orvosoknak nem szabad a címtáblaikra azt írni, hogy ők katonaelet orvosok és ma egy újabb hadügyminiszteri rendeletről adhatunk hirt, melynek rövid tartalma az, hogy a tisztek nem kocsikázhatnak. Ne tessék azért megijedni, nem fog teljesen kiveszni a kocsikázó tisztek fajtája. A Király-utcán a hónap első felében ezentul is lehet látni majd egy-egy bakatisztet, amint kényelmesen hátradőlve a fiakker ülésén, lenézi a gyalogjárókat. De tény, hogy a hadügyminiszter a tisztek kocsikázása ellen adott ki rendeletet. Eddig ugyanis, ha a kaszárnyából, mely nem esett nagyon megszire a várostól, valamely szolgálati ügyben beküldötték a tisztet a városba, fiakker fogadott, azon kocsizott be is, vissza is és a kocsipénzt természetesen felszámította. Ezt a jövőre megtiltja a hadügyminiszter. Hogyan menjenek hát a tisztek, azt nem mondja meg, de kocsikázniok nem szabad többé. Ugy látszik, nagyon gyenge lábon állanak a katonatisztek, ha a hadügyminiszter ilyen módon akarja őket lábizmaik erősítésére kényszeríteni!

— **(Veszett macska.)** A Vitéz-utca végén lévő Vasfürdőbe új lakó költözött f. hó 1-én. A régi elment és elvitte (mindenét,

csak egy vörös-fehér tarka macskáját hagyta ott. A macskát a házbéliek nem akarták befogadni, az azonban nem ment el a háztól. Ott tartózkodott, majd a rétekre járt ki s lassanként lesóványodott és alig ment emberek közé. A házbéliek már meg is feledkeztek róla; azt hitték, hogy valahol megdöglött, mikor tegnap ismét megjelent az udvaron. Ügyet se vetettek azonban rá és annál inkább nagyobb volt ijedelmük, mikor tegnap este felé sikoltozást hallottak az udvarból és a következő pillanatban véres kézzel rohant be a kis leányuk s jajveszékelve mondta el, hogy a macska ráugrott, megharapta a jobb kezefejét és aztán elszaladt. Az esetet még tegnap este bejelentették a rendőrségnek, hol mindenekelőtt a macska kézrekerítése iránt intézkedtek. A gyepmester legényei le is tudták fogni valahogy a veszedelmes állatot s kivitték a gyepmesteri telepre, a hol ma az állatorvosok felboncolták és megállapították rajta a veszetség kétségtelen jeleit. A megmaradt kis leányt, a kit Sándor Paulának hívnak, Tolnai Lajos dr. városi tisztiorvos vizsgálta meg és sebeit kiégette. Mivel azonban a macska veszetsége hivatalosan konstátálva lett, a rendőrkapitányság intézkedett, hogy a leány a budapesti Pasteur-intézetbe szállíttassék.

— **(A millenniumi kiállítás eredménye.)** Az 1896-iki ezredéves országos kiállítás közleményei 32-ik füzeté — melyet szerkesztőségünknek ma küldtek be — negyvenegy iven közli a kiállítás összes kitüntetését. Az összes 26 ezer kiállító közül (a közreműködők érmeit nem számítva) 8349 kapott kitüntetést, melyek közül a bennünket érdeklőket a következőkben közöljük:

Állami aranyérmert nyertek: Biedermann Ottó és Littke L.

Állami ezüstérmert nyertek: Pécsi tejesarnok és Schutt Vince és társa (Villány.)

A történelmi csoportban millenniumi nagyérmert nyertek: Pécsi püspöki könyvtár és Pécsi róm. kath. székesegyház. Kiállítási érmert Hentaller Lajos, képviselő és Horváth Antal, ügyvéd. Elismerő oklevelet Baranyavármegye törvényhatósága, Bittó Béla, Heindl Aladár, özv. Heindl Vilmosné, Horváth Antalné, Juhász László, özv. Müller Lujza, Mohácsi rk. plebániatemplom, Nedecky Janka, Pécsi rk. püspökség, Pécsi rk. szeminárium, Pécsi rk. főgimnázium régiségtára, Szabó Elekné (Kökény), Troll Ferenc, Vosinszky Mór (Szegeárd.)

Diszoklevelet nyertek: kaposvári cukorgyár, Somogyvármegye törvényhatósága és Zsolnay Vilmos majolikagyára.

Az előadó művészet csoportjánál millenniumi nagyérmert nyert: Angster József orgonagyáros.

A közoktatásügy csoportjában millenniumi nagyérmert nyertek: Első cs. és kir. szab. Dunagőzhajózási társulat pécsi bányagazgatóságai Kiállítási érmert: Henzel Emil, csi és kir. hádnagy, kaposvári községi elemi népiskola, Pécsi papnevelő-intézet. Elismerő oklevelet: Pécsi izraelita hitközségi fiú és leányiskola, Laubhaimer Róbert, kir. tanfelügyelő. Közreműködési érmert: Arnhold Nándor fő-

reálisk. tanár, Kiss József főreálisk. tanár és Schmidt Boldizsár igazgató.

Egészségügyi csoportban millenniumi nagyérmeket nyertek: Pécs városi közkórház igazgatósága. Kiállítási érmeket: Schmidt Antal dr. Közreműködési érmeket: Erreth Lajos dr.

A mezőgazdaság csoportjában millenniumi nagyérmeket nyert a somogy megyei gazdasági egyesület. Kiállítási érmeket: a kaposvári mezőgazdasági ipar részvénytársaság. Elismerő oklevelet: Baranyamegyei gazdasági egyesület, Retteg Sándor (Tóttós), Tolnamegyei gazdasági egyesület.

A szőlészeti és borászati csoportban millenniumi nagyérmeket nyertek: Jankovits Hugó, Nádosy Kálmán. Ribay Ferenc, Schuth Vilmos, Schwabach Zsigmond és Viktor, és Weiler Nep. János. Kiállítási érmeket: Csató Gy. Gyula (Villány), Cillinger József (Villány), Eckenfeld Ádám (Villány), Fischer Károly (Villány), Flack Mór (Villány), Göllöncsér János (Nagy-Harsány), Krausz Lajos utóda, Müller Jakab (Villány), Orf Gáspár, Tengler Ádám, id. Tengler János, ifj. Tengler János (Villány) és Váradi József (Villány). Elismerő oklevelet nyertek: Bauer János (Villány), Bergmann Ignác, Böcskey Gyula, Gáb József, Gyimóthy Jákó (Villány), Ott Béla, Konrad János, Molnár és Tárcai (Villány), Schwabach Sándor, Szuly János és Tauszig Zsigmond.

Az erdészeti csoportjában millenniumi nagyérmeket nyertek: Engel Adolf és fiai. Elismerő oklevelet: Mándi Samu (Bar. Szentlőrinc.) Közreműködési érmeket: Fischer Colbrie Emil, uradalmi erdész, Dályok, Pfenniger József, uradalmi erdőmester Bellye, Polnisch Árpád, uradalmi fő erdész, Baranya Monostor, Reich Károly (Bellye) Schirmer István (Bellye.) Schustek Vilmos (Bellye).

A vas- és fémipari csoportban elismerő oklevelet nyert: Gianone Sándor.

A gépipari csoportban kiállítási érmeket nyertek: Máranics Rajmár, és Rueprecht testvérek. Elismerő oklevelet Tavali József (Szigetvár.)

A közlekedési csoportban kiállítási érmeket nyert Reinhardt János.

Az építési ipari csoportban kiállítási érmeket nyert: Csukás Zoltán. Elismerő oklevelet Trischler Sebestyén (Maiss.) Közreműködési érmeket Matyasovszky Jakab és Sikorszky Tádé.

A faipari csoportban elismerő oklevelet nyert Domján Ottmár.

Az agyag és üvegipari csoportban kiállítási érmeket nyert Bach Gyula (Mágochs.)

A bőripari csoportban versenyen kívül állítottak ki a Höfler testvérek és elismerő oklevelet nyert Hackel Pál (Szigetvár.)

A szövőipari csoportban kiállítási érmeket nyert Szalóky Sándor (Kaposvár.) Elismerő oklevelet Sebők Mihály (Mohács.)

A ruházati ipari csoportban millenniumi nagyérmeket nyert Hammerli János. Kiállítási érmeket: Orf Gáspár.

Az élelmi cikkek csoportjában a pezsgőgyártási csoportnál versenyen kívül kiállított Littke L., kiállítási érmeket nyertek a cognac-gyártásnál Neuman Ignác és társa, a sörgyártásnál Hirschfeld L. sörfőzdéje. Elismerő oklevelet a cognac-gyártásnál Fürth Ignác és Trebitscher Dani.

A műkedvelők csoportjában elismerő oklevelet nyert Sebesi Ede József.

A kertészeti kiállításon millenniumi nagyérmeket nyert Krausz Miklós dr. Kiállítási érmeket: Tauszig Zsigmond, Lukrics Kálmán és Horváth Antal. A lókiállításon kiállítási érmeket nyert Baranyavármegye. A tenyészmarha-kiállításon kiállítási érmeket nyertek Ottócska Géza, Brázay Kálmán és Biedermann Ottó. A komlókiállításon millenniumi nagyérmeket nyert Biedermann Ottó. A tejkiallításán millenniumi nagyérmeket nyert a pécsi tejszövetkezet; közreműködők érmét Frigyes főherceg bellyei uradalmának igazgatósága. Végül a segédek kiállításán 2 arany díjat nyert Cibák Antal: 3-dik díjat Krisztián György.

— (Hajó-járatok beszüntetése.)

Az I. cs. kir. szab. Dunagőzhajózási társaság igazgatósága a Budapest-Mohács-Orsova közt közlekedő személyi hajó-járatokat még e hó folyamán beszünteti. Utolsó menet Budapestről Orsovára november 24-én. Mohácsra november 27-én. Orsováról Budapestre november 29-án. Mohácsról Budapestre november 30-án.

— (Meghíusult lopás.)

Barcsról írják lapunknak: Nem szokatlan módon akart Kovácsévics, valami felsőmagyarországi vállalkozó szellemű, foglalkozás nélküli csavargó egy kis aprópénzhez jutni. Kéregetés ürügye alatt járt házról-házra, míg eljutott Felber jómódu gazda udvarába. Benyitott a szobába, ott nem találván senkit, minden gondolkodás nélkül betéve maga után az ajtót, a kutatáshoz fogott és nem is eredménytelenül, mert a ládafiából hamar előkerült 15 forintocská, egynéhány darab jobbféle selyemkendő, meleg ing, mind olyan dolgok, aminek az ember ilyen téli időben jó hasznát veszi. Ezeket magához véve, nem merte így megakadva a portát elhagyni, hanem furfangos módon eszelte ki a szökést. Az ágy alá bujván, az esthomályt szándékozott bevárni, hogy annak köpönyege alatt állhasson tovább; ámde ember tervez, Isten végez, a gazdának éppen akkor kellett malacokat venni és ezekre foglalót adni. Kinyitja a ládát, nincs pénz, keresi mindenhol, felkutatja az egész házat, sehol semmi. A gazda tíz éves kis leányának jutott akkor eszébe, hogy jó lesz talán az ágy alatt is megnézni, hátha oda separték. A jómadár hallotta e párbeszédet és félelmében valami mozdulatot tett, mire azonnal felfedezték és a tettén ért vállalkozó szellemű urat erősen megkötve, újra buvóhelyére dugták, míg a csendőrség megérkezett, mely azután pártfogás alá vette az atyafit.

— (Padlás-tűz.) Ma reggel tűz volt Geöc Zoltán, belvárosi-országút, 45. szám alatti háza padlásán, hol a szabálytalan kéményépítkezés folytán egy közfal gerendázat gyuladt ki és nagy füstölögve égett. Tűzoltóink még elég idejekorán kivonultak s a tüzet eloltották, mielőtt nagyobb kárt okozott volna. Mint a tűzrendőri vizsgálat kiderítette,

a tűz keletkezésének oka egyedül a szabálytalan építkezés volt, mert egy padlásfalhoz, mely régi gerendákból állott, a kémény úgy volt felvezetve, hogy mi sem védelmezte a kihulló szikráktól a gerendázatot mely végre is a sok izzás folytán meggyuladt és ha idejekorán észre nem veszik, még nagyobb tűzveszedelmet is okozhatott volna. Így ugyan nem okozott csak jelentéktelen kárt, de még is intő példa lehetne háztulajdonosainknak, hogy különösen így téli időre, mikor folytonosan kell tüzelni, a szabálytalan építkezéseket kijavíttatni s esetleges tüzveszedelemnek elejét vegyék. Tűzrendőrségünk ugyan mindenütt a kellő gondossággal és szigorúsággal jár el, ha ily szabálytalan építkezéseket bejelentenek neki, s így épen ma is, a tűz elnyomása után, egy ily szabálytalanul épült kéményt vizsgált meg s rendelte el kijavítását, de hát hány hely van olyan, hol nem jelentik be az ily szabálytalan építkezéseket s így valóságos tűzfészket rejtegetnek a házakban?!

— (Lázongás egy gőzhajón.)

Barcsról értesítenek bennünket, hogy folyó hó 19-én a délnémet dunagőzhajózási társaságnak ott horgonyzó „Slavina“ gőzösen egyik matróz, valószínűleg ittas állapotban, egy kis lázongást akart rögtönözni, a mennyiben megtagadta a kapitánynak az engedelmisséget, és a hajó többi személyzetét ugyanerre bujtogatta. Sliván Andrásnak hívják a legújabb szociálistát, aki úgy látszik, sehogy se akart a bőrében elférni, mert mikor a kapitány erélyesen rendreutasította, még tetteleg is akarta feljebbvalóját bántalmazni. Sőt hamarosan társa is akadt, mert egy másik, a hajón dolgozó munkás pártját fogta a lázongónak és melléje szegődött. A hajó kapitánya látva, hogy itt ittas emberrel lévén dolga, okos szóval úgy sem ér cél, hogy minden további esetleges utókövetkezményeknek elejét vegye, csendőrrjáratért küldött, mely csakhamar a helyszínére érkezve, pártfogása alá vette a két atyafit, kiket szép szerével alig lehetett a hajóról eltávolítani. A puska-tus igénybevétele azután megtette a hatást, a két atyafi elkisértetett és a hűvösön majd elmélkedhetnek az engedelmisségi erény magasztosságáról.

— (Vadorzók.) A közel elmúlt napokban a dárдай temetőn keresztül egy eltévedt szarvast üldözött két ember. A szarvas a temető kerítésén át beugrott a legközelebbi ház kertjébe, hol egy német atyafi dolgozgatott — ki észre vette a hivatlan vendégét — ahelyett, hogy barátságosan üdvözölte volna — az amugy is fáradt jövevényt — asójával leütötte. Alig végezte be brutális tettét, mire oda ért a két üldöző atyafi és követelték a szarvas két harmadrészét. El is osztották szépen. A vadászberlők jelentést tettek az illetékes helyen.

— (Pályázatok.) A pécsi kir. járás-bíróságnál egy albirói állás van üresedésben, melylyel 1000 frt fizetés és 280 frt lakbér jár. A pécsi kir. törvényszéknél pedig egy jegyzői és a betöltendő helyettes, esetleg aljegyzői állásra hirdetnek pályázatot. Mindkét állásra a pályázati kérvények 2 hét alatt adandók be a pécsi kir. törvényszék elnökéhez.

— **(Esküvő.)** Villányon f. hó 14-én vezette oltárhoz Vérffy Béla dá zsonyi gazdatiszt Cillinger József borkereskedő és szállító postamesternek leányát Irmát. A polgári esketést Proksch anyakönyvvezető, az egyházit Gudler plébános végezték. A diszes násznépből, násznagyokul szerepeltek: Vaniss Sándor főszolgabíró, (a vőlegény nagybátyja) és Henk Antal állatorvos; násznagyasszony: Henk Antainé; koszorusleányok: Vérffy Vilma, Henk Irma, Lázár Aranka, Cillinger Jolán és Olga; vőfélyek: Spitzer Gyula nagybirtokos. Ihrig Ernő, Reichner Gusztáv, Schwartzer Aladár gazdatisztok és Schippert Fülöp postahivatalnok. A dús lakomát, melyet reggelig tartó tánc követett a szokott sablonból. Vaniss násznagy érdelem- és tanulságteljes beszéde az ifju párhoz, Végh Lajos pósta főtiszt felvillanyozó verses felköszöntője és Horváth Béla kispap költői szárnyalású szép verses üdvözlő levele magasan kiemelték.

— **(Uj vasuti megállóhely.)** Az államvasutak igazgatóságától vett értesítés szerint Baranya Srt.-Lőrinc és Szigetvár állomások közt levő Nagy Peterd megállóhelyet legközelebb a személyforgalom részére megnyitják. E megállóhelynek Szigetvár és Bar. Szt. Lőrinc állomásokkal való szomszédos forgalmában az 1-ső, Cserdi-Helesfával a 2-dik és Dobsza, Bükkösd és Pellérd állomásokkal való forgalomban pedig a 3-dik szomszédos forgalmu menetdíjakat fogják szedni. A távolsági forgalomban a menetdíjakat a tényleges kilométer távolságok alapján állapítják meg.

— **(Maksay Zsigmond emlékezete.)** A főreáliskola tanuló ifjusága ma róttale kegyeletének adóját boldogult tanára Maksay Zsigmond iránt. Az intézet „Önképzőkör”-e gyászünnepélyt rendezett, melyen az egész tanári kar megjelent. A gyűlést Kovács Aladár, a kör elnöke szép beszéddel nyitotta meg. Utána Rotter Béla VIII. o. t. szavalt Vörösmarty „Az ember élete” c. költeményét, majd az intézet énekkara Eckhardt Antal énektanár vezetése mellett előadta a „Békén nyugodjál” kezdetű gyászdalt. Fischer Sándor VIII. o. t. szavalt el egy szép alkalmi költeményt. A gyűlést Gallovich János vezető tanár szép emlékbeszéde zárta be, mely beszédben a tanuló ifjuságot felhívja, hogy ha a boldogult tanár emlékét méltóan akarja megtartani, úgy legyen szellemének örököse és haladjon a boldogult által megjelölt uton.

— **(Katonaszökevények elfogtatása.)** A katonaszökevényeknek határozott pechjük van Barcsan. Nem az első eset, nem is a második, hogy itt fogtak el — mint barcsi tudósítónk írja — már évek óta körözötteket, kiknek sehogy sem tetszett a gyöngyélet; de e hó 16-án furcsa szerencsével jártak csendőreink a patrollirozásban. Minthogy 14-én, 15-én nem kevesebb mint 7 lopási esetet jelentettek be, nagyon természetes, hogy a csendőrség a legtávolabbra menő intézkedéseket tette meg a tettesek kézrekerítésére. Csendőrségünk a babócsai csendőrséggel erősödve éjjel-nappal kutatott, keresett, míg végre 16-án délelőtt a babócsai és barcsi határban letartóztatott két gyanus egyént, kik

megrakodva különféle tárgyakkal, igyekeztek Babócsára. Az egyiknél fegyvert is találtak és minthogy nem tudta magát kellőleg igazolni, hogy mi okból hord fegyvert, azt menten elkobozták tőle. Barcsra kísértetvén, kísült, hogy a két letartóztatott, Kovács József és Horváth József, mindkettő az 5. huszárezrednek 1892 óta körözött szökevénye, kik már egy ízben megszöktek katonáéktól és e miatt három évi utószolgálatra ítéltettek, mely elől azonban elszöktek. Azóta folyton lopással tengetik nyomorult életüket, ha ugyan nem sül ki a vizsgálat alatt valami nagyobb büntény rájuk, minthogy nagyon is arra enged következtetni az egyiknél feltalált nagyobb mennyiségű puskapor és fegyver. Saját vallomásuk szerint már közel 4 hónapja kóborolnak Somogyban, a hova a szomszédos Tolnavármegyéből jöttek át szerencsét próbálni. A közeli községekben u. m. Csokonyán, Babócsán is követtek el több rendbeli lopást és magukat házalóknak adva ki, pusztákon és kisebb falukban igyekeztek a lopott tárgyakon tuladni. Külsőjük elzüllött, szinte félelmetes. Egyelőre átadták őket mint katonaszökevényeket a barcsi főszolgabírói hivatalnak, hogy azután az illetékes katonai hatóság elé állíttassanak.

— **(Megbolygatott méhes.)** Frézer Jakab, hássági lakos méhesét tegnapelőtt éjjel valami ismeretlen jómadár ugyan csak megbolygatta. Betört az üvegházba, hol a méhes télire meleg menedéket talált és elemelt egy kaptár mézet. Tettét teljes biztonságban követhette el, mert jóformán váltogatott a kaptárak közt, megpróbálta mind egyiket a helyéből kimozdítani s a melyik legjobban tetszett neki, azt vitte el. Hogy hová, arra kíváncsi most a meglopott gazda, akinek feljelentése folytán keresik a tolvajt.

— **(Titokzatos eset.)** Jó Ben Akiba régen megmondta már, hogy nincs semmi új a nap alatt. Az ugynevezett titokzatos esetek sem titokzatosak többé s a legtöbbnek megvan a maga nyitja. Csakhogy ezt a nyitját előbb meg kell találni s addig, míg ez nem sikerül, bizony csak titokzatos marad az eset. Egy ilyen titokzatos esetnek a nyitját keresi most a rendőrség. Történt ugyanis, hogy még a múlt hó elején eltűnt egy uriházból többféle ékszer, melyeket akkor hiába kerestek. Eltűnt és punctum, nem lehetett rátalálni. Tegnap azonban jelentették a rendőrségnél, hogy az eltűnt ékszerek megvannak. Jelen tette pedig egy kis, fiatal, csinos pesztonka, a ki a házban szolgál s a kinek a feljelentését az tette titokzatosá, hogy a gyanuba vett egyén, a kinél az ékszereket meg is találták, a mellett van, hogy azokat maga a leány adta át neki megőrzés végett s egy édes pásztoróra emlékeül. Ez állítást tagadja erősen a leány és több tanuval, köztük a jegyesével is bizonyítja, hogy az illetőt csak egyszer látta életében, mikor egy este, mikor az urnője színházban volt, ott járt s kereste a házigazdát, de nem találta otthon. A titokzatos esetet majd a vizsgáló bíróság fogja kevésbé titokzatosá tenni; feltéve, ha megtalálja a — nyitját.

— **(Korán érő csemete.)** A csütörtöki piacon Fratek Katalin, málomi lakosnőt meglopták. Mig ő a piacon árult és vevőivel

volt elfoglalva, addig egy alig tízéves fiu mellé lopózott és a kosarából kilopta a zsebkendőjét, melybe öt forint volt kötve. A lopást nem vette észre az asszony, bár a körülötte settenkedő gyereket látta és egyszer el is kergette maga mellől, mert azt hitte, hogy a zöldségből akar lopni, melyet az asszony árult. A gyerekek azonban egész másra volt az ambíciója; azt gondolta magában, hogy ha lop, hát valami értékesebb dolgot lop, mint holmi zöldséget és ezért addig settenkedett az asszony körül, míg kilophatta a kosarából a pénzét. Akkor aztán észrevétlenül odább állt s most üthetni bottal a nyomát. A korán érő csemetét keresik, de bajosan fognak rátalálni s a pénzre még kevésbé, mert a fiu bizonyára valakinek felbujtására követte el a lopást, a ki a lopott pénzt biztos helyre teszi.

— **(Verekedés.)** Nagy verekedést rögtönzött tegnap este a Makár-utca végén két részeg ember, a kik jó hangulatban jöttek ki egy korcsmából együtt, de az utcán már összevesztek. Először csak szavakkal, majd kövekkel dobálóztak egymásra, azután azonban birokra mentek s egymást a földön igyekeztek meghempergetni. Ebbeli igyekezetükben azonban a rendőrök akadályozták meg őket, bevívén mindkettőjüket a kóterba.

— **(Elfogott tolvajok.)** Szt István községben a méh lopások nem tartoznak a ritkaságok közé, a tettest azonban nem lehetett kézre keríteni. Végre midőn Tanhauer János kárára is történt lopás, a csendőrség erélyesen hozzá látott a nyomozáshoz és sikerült a tolvajt Spir Adám és Rupper Adám ottani lakosok személyében kinyomozni, kik is a járásbírósnak átadattak.

— **(Csontváz a szőlőben.)** Tegnapelőtt délután Kürtiz Adolf keszti lakos szőlőjében egy nagy diófát ástak ki. A régi, vén elszáradt diófa kiásásával sok bajuk volt a napszámosoknak, de mikor kiásták, akkor voltak ám meglepetve. A diófa tövével egy csontváza akadtak, a mely már vagy négy évtized óta van a földben. Férfi csontváza, s mellette egy elrothadt baltanyél és egy vasbaltá találtatott s nem lehetetlen, hogy a régi haramia világ egyik hőse volt, kit ott ért el a halál s a helyszínén földelték el a cimborái, melléje tevén fegyverét, a baltáját is. A csontvázat a hivatalos vizsgálat megejtése után elföldelték újra s vele a titkot is, hogy mikép került a földbe, arra a szokatlan temetkezési helyre, a vén diófa tövébe?!

— **(Uj anyakönyvvezető.)** A belügyminiszter Baranyavármegye lencsuki anyakönyvi kerületébe anyakönyvvezetővé Tobak Pál, kataszteri helyszínelési felülvizsgálót kinevezte s őt a házassági anyakönyv vezetésénél való közreműködéséért is megbizta.

— **(Egyházmegyei hírek.)** Neumaier Dezső, pécsbudaikülvárosi és Hekkenberger Konrád, püspökszenterzsébeti segédlelkészek kölcsönösen áthelyeztettek. — Báter József rácpetrei plébános, aranymisés áldozár pedig — a lelkipásztorkodás terén szerzett érdemei elismerésül — tiszteletbeli esperessé neveztetett ki.

— **(Megvert ember.)** Korán Jakab, máloomi lakos, tegnap este hazafelé ballagott Pécsről. Meglehetősen rásötétedett az este, melyet a holdvilág nem igen tett az országuton egyedül való járkálásra alkalmassá. Emberünk azonban nem félt. Először is alig volt nála egy forint aprópénz, tehát kirabolni úgy se jött volna kedve senkinek. Aztán meg nem is volt senki haragosa, hát nem kellett attól tartania, hogy valaki megveri. És amitől nem tartott, az teljesedett be rajta. Amint ment-mendegélt ugyanis, találkozott két előtte ismeretlen emberrel. Az ismeretlenek a falu felől jöttek s amint látszott rajtuk, a kelleténél többet találtak felönteni a garatra. Mikor Koránnal találkoztak, megszólították, majd hívták vissza a városba, hogy mutasson nekik valami kocsmát, ahol jó bort mérnek. Persze, Korán nem ment s e felett aztán a két ember annyira dühbe jött, hogy először csak szóval szidalmazták, majd rá is támadtak és ütlegelni kezdték. A megtámadt ember, gondolván, hogy az okosabb enged futásra fogta a dolgot; de nem tudott még sem sebesülés nélkül elmenekülni. A fején kapott két sebet és a vállán, meg a jobb karján is otthagytak emlékül egy egy bottütést az ismeretlen támadók, akik mikor belefáradtak a menekülő ember üldözésébe, szép lassan beballagtak a városba. Itt azonban nyomuk veszett s még nem tudtak rájuk akadni.

— **(Milyen lesz a tél)** Lapurk egy olvasója öt évtizeden keresztül való megfigyelései alapján ezeket írja: Minél korábban lehullatják ősszel lombjukat a fák, annál enyhébb lesz a tél. Hogy a fák az előbbi tavaszon korábban vagy később lombosodnak-e meg, nem határoz, valamint az sem, hogy tavasszal vagy nyáron milyen volt az időjárás. Különösen feltűnő példák és ellentétek 1870—80 és 1885—86 tele. 1879 ben a fáknek november közepén még megvolt lombdiszük fele és az a tél nagyon hideg volt. A mult évben ellenben már október legelején lehullott minden lomb és a tél csakugyan nagyon enyhe lett. (A csillagások igen szigorú telet jósoltak és a vadászok is, az utóbbiak abból a körülményből, hogy a nyulak korán kapták meg téli bundájukat.) Megjegyzendő, hogy nem elegendő csupán egy facsoportnak megfigyelése, hanem a biztos ítélethez a szabadban való több órnyi séta és szemlélődés szükséges. Az idén kissé később állott be a lombhullás, mint rendszeren. Ebből a német jós azt következteti, hogy az idei tél kissé hidegebb lesz a rendszerénél, de azért mégsem lesz túlságosan kemény.

— **(Az aranyzsinór.)** A honvédezenekarok karmestereit attól a pillanattól kezdve, hogy az egyenruhájukat először felöltötték, egy gondolat bántotta. Az a gondolat, hogy az ő atilájukon nem arany a zsinór, hanem csak ezüst. Valamennyien úgy érezték magukat, mintha veterán-altábornokok volnának. Fogták tehát magukat és tisztelegtek Fejérváry báró honvédelmi miniszternél, előadván neki, hogy ők az ezüst zsinór helyett aranyzsinórt szeretnének, mert hiszen a honvédtiszti attilán aranyos a zsinór és végre a karmester is a hadnagyi

rangfokozatban van. Előadták, mennyire disztelen az ezüstzsinór és milyen rosszul fog az festeni télen, a ragyogó báltermekben. A miniszter megígérte nekik az aranyzsinórt, de az mindig nem érkezett meg. Most a küszöbön álló báli szezon előtt az aranyzsinór ügye újra aktuális lett és karmesterek aggódva lesik mindennap, mikor érkezik meg Bécsből a válasz és mi lesz a válaszban? Arany, vagy ezüst?

— **(Szerelmeféltő asszony.)** Az asszonyok között ritka az olyan, a ki ne lenne féltékeny az urára, főképp ha az ura valami kikapós férfi hírében áll. Ez a lelki betegsége annak az asszonynak is, a ki tegnap este a rendőrségnek adott dolgot az ő szerelmeféltésével. A kálvária-utcában ugyanis egy kilenc óra tájban hangos szóváltás zaja hallatszott, majd sikoitozás keveredett a szóváltás közé, mint mikor valakit ütnek. És úgy is volt. Az urát féltő asszony verekedett ott egy leányzóval, a ki minden áron azon volt, hogy kiszabaduljon a kezei közül, de bizony az nem ment olyan könnyen. Mert az asszony nagyon fel volt indulva és boszút akart állni a leányon, a kivel együtt sétálva kapta az urát az utcán. Mert várt reá egészen este nyolc óráig, hogy a munkából vacsorára haza tér. Főzött is a számára jó vacsorát, de mikor látta, hogy hiába várja felöltözött és elment, hogy felkeresse. És fel is találta. A petrezselyem-utca hegyes kövezetjén járta andalogva a leánynyal, a kit a szerelmeféltő asszony megtámadott és addig ütött, míg csak a jelenet szemtanuja, a férj, a rendőrségre nem indult segítségért. Mire a rendőrök érkeztek, a verekedő fehérsépségnek se híre se hamva nem volt, mindazonáltal mindkettőjüket előkerítették, ki is hallgatták s azzal bocsajtották el őket, hogy ügyüket átadják a járásbíróshoz.

— **(Véres verekedés.)** A szegzárdi fiatal polgárlégyeket — kevés kivétellel — valóságos vérszomj szállta meg, mert alig mulik el vasárnap, hogy véres verekedést ne rögtönözzenek. A kiindulás rendszeren a fonó házaktól ered, a hol a heves vérű fiatalság a szereimi hálókat szövö. Ha azután valamelyik leányzónak egynél több széptevője akad, ezek között kész a gyűlölet, a mit — ő szerintök — csakis vérrel lehet lemosni. Szüts János és Durgonits Ferenc szegzárdi légyek is a leányokon veszték össze, a mikor mindkettő több társával vett részt a harcban, melynek legsúlyosabb sebesültje Durgonits Ferenc, a kinek életben maradásához kevés a remény és Föglein József, a ki szintén súlyosan megsébesült.

— **(Leköszönt a jegyzőségről.)** Döbrököz nagyközségben állandóan hadilábon állott a nép a jegyzőjével. Nemes Ignáccal, aki e miatt már fegyelmi vizsgálat alatt is állott A bíróság ugyan visszahelyezte Nemes jegyzői hivatalába, de nem élhetett abban békével, ami miatt most önként leköszönt arról. Nagy István dombóvári járási főszolgabíró helyettes jegyzőnek Illés Gyula oklevelés jegyzőt nevezte ki. Illés Gyula már volt Nemesnek helyettese, midőn fel volt függesztve s ekkor a lakosság nagyon megszerette őt.

— **(Vakmerő vadászok.)** A szegzárdi hegyekben gyakran vadászatot tartanak

a vadászok, s ha valaki ebben őket háborgatni merészli, az illetőt agyonlövésével fenyegeti. Így történt ez a mult vasárnap is a városmalom körül, ahol ugyancsak puffogtattak a vadászok. Ezt hallva két szegzárdi vadász, a lövések felé közeledtek, ahol őt vadászot pillantottak meg, akik ekkor már több nyulnak oltották ki életét. Amint a vadászok a vadászokat megpillantották, menekülni igyekeztek, egyet azonban közülök egyik vadász elcsipett, aki fegyverét lövésre tartva azzal fenyegetőzött, hogy rögtön lelövi, ha szabadon nem bocsátja. A vadász szintén fegyveréhez kapva, a vadászot megfélemlítette, aki sem maga, sem társai nevét elárulni nem akarta. Ezután a vadászó rimánkodásra fogta a dolgot, azt állítva, hogy éhező családjának csak úgy tudja a kenyerét megszerezni, mire a jólelkű vadász őt szabadon bocsajtotta.

— **(Öngyilkossági kísérlet.)** 15 énap éjjel után a siklósi országot 51. számú házában nagy volt az ijedség. Az ott lakó Schlesinger Samu családjában támadt s a családtagok rémülve szaladtak ki az udvarra segítségért az utcára, hogy valahol orvost kerítsenek és a rendőrségtől embereket hívjanak. Mert a család feje öngyilkossági kísérletet követett el. Egy bicskával át akarta metszeni a torkát; meg is vágta azt, hogy a vér kifröcscsent belőle, de aztán fájdalmat érzett és eldobta a bicskát magától, ő maga pedig végig feküdt a földön, hogy most már meghal. Azonban nem halt meg s nem is fog meghalni, mert a torkán csak könnyű sebet ejtett, melyet az orvos bevarrt s így elejét vette minden további veszedelemnek. Az öngyilkosjelölthöz kiment a rendőrségtől Kovács Antal, ügyeletes rendőrbiztos s ki is hallgatta, azonban öngyilkossági kísérlete okául nem tudott mást előadni, mint azt, hogy igen el volt keseredve, megunta az életet és ezért akart megválni az élettől. A mi azonban nem sikerült neki s mert az öngyilkosság — a mint tapasztalta — fájdalommal jár, nem is fogja egyhamar újra megpróbálni.

— **(A Duna áthidalása.)** Budapestről értesülünk, hogy a Duna áthidalása Baja és Bártaszék között már annyira megérett dolog, mikép az illető miniszteriumban már dolgoznak is rajta s hihetőleg a most összeülő parlamentnek a jövő tavasszal ez lesz egyik legfontosabb megoldandó kérdése, mely az egész dunántúli megyék kereskedelmére és forgalmára nagy hatással lesz; különösen Tolna-, Baranya, Somogy és Fehérmegyékre, miután az áthidalás Erdély s az egész Alföld termékeinek forgalmát, Budapest mellőzve, erre tereli. Nagyon régi és fontos kérdés ez már, de hát a fővárost dédelgették folyvást a vidékek rovására; pedig gazdag vidékek nélkül virágzó főváros nem lehet s ha szegények a külső vármegyék. Budapest fényes palotái csakhamar porba omlanak.

— **(Meggzúnt csöddök.)** A pécsi kir. törvévszék, mint csödbbírószág Krausz Ignác beremendi lakos ellen még 1887 évi november 5-én és Plichta Károly, pécsi lakos ellen 1890. szeptember 15-én nyitott csöddöt, a csödvagyon feloszlata folytán, megszüntette.

— **(Harminc év.)** Az első pécsi betegségélyző és temetkezési egyesület fennállásának harmincadik évét most tölti be. Ez alkalomból közöljük a humánus célokat szolgáló egyesület történetéből a következőket: Az egyesület még 1867-ben alakult ama célból, hogy szégyenesebb sorsu embereknek betegség esetén ingyen orvosi gyógykezelést és gyógyszereket, haláluk esetére illendő temetést nyújtson. Harminc év alatt kétszer fordult elő epidemikus járvány, mely alkalomból az egyesület pár hét alatt elhalt 20 tagja után 1131 frt halálzási jutalékot fizetett ki. Az egyesületnek jelenleg 1600 tagja van s kebelében 30 év alatt 3600 tag halt el, kik után 198.000 frtot fizetett ki végkielégítésképen, mely kiadás a 210.000 frt bevételből nyerte fedezését s az egyesület ma, harmincadik évfordulón 12.000 frt tartalékösszeggel bír. Pedig a tagsági díj havonként csak 30 kr az egyesületben. Épen ezért az egyesület olyan nagy népszerűségnek örvend, hogy nemcsak Pécsről és a megyéből, de a szomszédos vármegyék-ből is vannak tagjai. A harmincéves multra jóleső büszkeséggel visszatekinthető s Asztalos Nándor, egyesületi elnök vezetése alatt működő egyesületet mi is üdvözljük s humánus céljainál fogva minél nagyobb pártfogásba ajánljuk.

— **(Feltűnést keltő öngyilkosság.)** Feltűnést keltő öngyilkosság hírére kaptuk Kis-Harsányból. Az ottani református lelkész, Hoffer Károly, tegnap délelőtt felakasztotta magát. A nagy megdöbbenést és általánost részvétet keltő öngyilkosság okát egyáltalában még csak sejteni sem lehet. Az állásával járó kötelességeket mindig hiven betöltött, s általánosan tisztelt és közbecsülésben álló, időskorú lelkészt, kinek felnőtt fia vannak, hogy mi vihette az öngyilkosságra, egyáltalában nem tudják. Legnagyobb valószínűség szerint, életuntségéből követte el az öngyilkosságot.

— **(Református pap-választás.)** Viszlón az elhunyt Ambrus József református lelkész helyére tegnap választottak új lelkészt. Általános többséggel Kovács Bálint, szavai ref. lelkészt választották meg. A választás azonban még a felsőbb egyházi hatóság jóváhagyására vár, annál is inkább, mert — mint értesülünk — a választási aktus körül több szabálytalanság fordult elő s azt az ellenzék meg fogja feleltetni.

— **(Meghiúsult lopás.)** Az éjjel ismét valami csirkefogó akart garázdálkodni a Mezőszél-utca egyik házában. Belopózott az udvarra a kapu tetején s ottan az udvar hátuljában levő tyukólból akart elemelni egy pár apróságot. Szerencsétlenségére azonban nem számolt a házórző kutyával, a mely hivatása teljes tudatában nekiugrott a tolvajnak és olyan ugatást csapott, hogy felébredtek rá a házbéliek is. Mire azonban kijöttek, a tolvaj már kint volt a kapun s emlékül csak a nadrágjából szakított ki egy darabot a hivatása magaslatán álló házórző eb. Legalább jó lesz corpus delictinek s a melyik csavargó rongyos nadrágjára ráillik foltnak, hogy az a megugrott tolvaj, az már csakugyan több, mint — bizonyos.

Törvényszék.

§ **Szimuláló tolvaj.** Többrendbeli lopás vétségével vádolva állott már egy alkalommal Hegedűs József a pécsi kir. törvényszék előtt, ahol azonban örültséget szimulált s elrendelték ellene az orvosi megfigyelést. Ennek eredménye az lett, hogy az orvosok kimondták, hogy a vádlott teljesen beszámítható állapotban van. Ma délután ennél fogva megtartották ellene a végtárgyalást s a rá kiszabott büntetést megappellálni már volt esze a szimuláló tolvajnak.

§ **Tilos az átjárás.** Ily címen írta meg lapunk azt a végtárgyalást, mely múlt év május hó 5-én volt a pécsi kir. törvényszéknél Varsady István, keői lakos ellen, aki Borkó János és Cövek Ábel kopácsi lakosokra rálött, mert a szőlőhegyről jöve az ő szőlőjén mentek keresztül. Borkó Jánoson súlyostesti sértést, Cövek Ábelben könnyű testi sértést ejtett nykép Varsady, akit a kir. törvényszék ezért kétévi börtönrre ítelt. Az elítelt védőügyvéde, Kerek Mihály dr. azonban megfeleltette az ítéletet s végre a kir. Curia feloldotta az elsőbírói ítéletet s új végtárgyalást rendelt el. Az új végtárgyalást ma tartották meg vádlott ellen a kir. törvényszéknél, azonban ennek eredménye is csak az lett, hogy a törvényszék az első ítéletében kimondott 2 évi börtönbüntetést ismét fenntartotta. Az új ítélet ellen az elítelt és védője ismét feleltettek.

§ **Hivatlan vendégek.** Beremendi Pál, kis-harsányi lakos házában tavaly egy hideg téli estén barátságos vacsora volt. A vacsorának neszt vette Losonci József is, a ki több társával mikor a kocsmából hazafelé tartott, szépen odakerült a vacsorázók ablaka alá és azt beverte. A hivatlan vendégeket megnézendő a házigazda kiment egyik vendégével ifj. Mézes Jánossal az utcára, hol Losonci veszekedést kezdett velük s Mézest megszurta úgy, hogy azon tíz napig tartó sérülést szenvedett. Közben jöttek a községi örök s mikor ezek felhívták Losonci igazolás végett, ez rájuk támadt és az egyiknek a bekecsét késével felhasította. Mindezeknél fogva hatóság elleni erőszak s súlyos testi sértés vétségével vádolva állott ma délelőtt Losonci József a pécsi kir. törvényszék előtt és el lett ítélve 3 heti fogházra és 5 frt pénzbüntetésre. Az ítélet ellen vádlott nem feleltetvén, az nyomban jogerőssé vált.

Közgazdaság.

□ **A vetések állása és a mezőgazdasági állapot** a legújabb jelentések alapján a következő: Az időjárás általában véve kedvező volt, sőt többfelé a sok csapadék miatt a vetések tulságos erőssé is fejlődtek és emiatt a vetéseket alighanem birkakkal fogják legeltetni a gazdák. A repce is igen szépen megerősödött; az idén jóval több repcét vetettek, mint 1895. év őszen. Az őszi tehát tulnyomó részben jól állanak, egyedül a tömegesen föllépett törgek okoznak aggodalmat; különösen sok kárt okoznak az őszi gabonaneműekben a drótférgek, a vetési bagolyféle és a hesszeni legyek. Féreg okozta károkat jelentenek Somogy és Tolnamegyék

ből. A gazdasági munkálatok, répa kiszedése és burgonya kiásása helyenkint még folyamatban van. Ugyanis ezen munkálatokat az esőzés sok helyen nagyon késleltette. A kukoricatöréssel sok helyen a folytonos esős időjárás miatt megkészték, de mégis azt lehet mondani, hogy most már mindenütt bevégezték a munkálatot. Néhol a korán letört kukorica penészedik. — Átlagban a kukorica úgy mennyiségre, mint minőségre nézve közép és jó középtermést adott. A répatermés hozama mennyiségileg szintén közép és jó közép szerű, a cukorrépa minőségét néhol jónak, másutt gyenge, közepesnek jelzik. A télre eltett burgonya sok helyen romlani kezd. A szőlőszüret különböző, de többnyire gyenge közepes eredménnyel befejeztetett, néhol ugyan dicsérik a must minőségét, mindazáltal az idei bortermés minőségileg is a várakozáson alul maradt.

□ **Sertésvész okozta veszteségek kárpótlása.** A porosz-sziléziai mezőgazdasági kamara a sertésbetegségek által okozott károk megtérítéséről törvényjavaslatot dolgozott ki, melynek főbb pontjai a következők: A sertésvészben vagy más betegségben elhullott sertésekért a sertések értékének legalább fél és legfeljebb öthatod része fizetendő kárpótlásul. Nem fizetendő kártérítés: a szopós malacokért; a sertésekért, melyek marhakereskedőknek vagy mészárosoknak tulajdonában vannak; a kellő gondozásban nem részesült sertésekért; a trichinás és borsókás sertésekért. E kártérítési összegek fedezésére minden sertéstulajdonos a birtokában levő sertések arányához képest bizonyos összeget köteles fizetni. A sertésvészben elhullott sertések értékesítését szigorúan tiltja a törvényjavaslat. Mindenesetre csak helyeselhető, hogy ily törvényekkel igyekezzenek az állategészségügyi viszonyok javítására. A magyar gazdák nehéz helyzete nagyon is megokolttá tenné, hogy nálunk is hasonló gondolkozzanak s az országos állatbiztosítást mielőbb végrehajtsák.

□ **Olcsó marhasó.** A Köztelek illetékes helyről arról értesít, hogy a magyar pénzügyminiszterium már a jövő év januárjától kezdve mezőgazdasági célokra marhasót fog áruba bocsátani és pedig a só rendes árának feléért. A föltételeket, melyek mellett az olcsó marhasót kiszolgáltattják, később fogják megállapítani s ezek állítólag olyanok lesznek, hogy minden gazda könnyen hozzá fog jutni az olcsó marhasóhoz.

Gabona-árak.

Hivatalosan feljegyeztettek Pécs szab. kir. város 1896. évi november 21. napján tartott hetivárában.

Az árak métermázsánként számlítanak.

Buza új 6.90—7.10; kétszeres új 5.80—6.—
ross új 5.70—5.80; árpa őszi 3.40—3.50; tavaszi 4.20—
4.50; zab tavaszi 4.20—4.50; búkköny 3.——3.20;
kukorica új 3.20—3.40; kukorica ó — — —;
széna 1.50—1.70; szalma —80. l.—

Kislat: erős, mintegy 450 gabona-kocsi volt a piacon

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

MEGÉRKEZTEK

a legújabb báli

 meghívó-

és

tánczrend-minták!

TAI ZS JÓ Z S E F

könyvnyomdája

Pécsett,

Mária-utca 1. szám a királyi tábla átellenében.